

Žoldáci

V poslední válce v kraji pod Horu příliš nevydělali. Hodně peněz jim naslibovali lidé s trpaslíky a elfy, ale po porážce neměli čím platit a aby nemuseli dluh uznat, vinu za prohru svrhli na žoldněře a jejich generála Medvědova. Ten totiž, jako ostatně vždy, vedl své muže tak, že střídali strany rychle za sebou, podle toho, jak se situace na bojišti vyvíjela.

Teoreticky tím maximalizoval možné zisky a v předchozích válkách jim tato taktika přinášela i úspěchy, ale vždy s sebou nesla mnoho rizika pro žoldněřské jednotky a silně podryvala důvěru najímatelů v najaté oddíly. A tak byly žoldněřské jednotky používány často jen jako maso na porážku, místo, aby velitelé armád naplno využili jejich schopností.

Tentokrát ale tento kalkul nevyšel a dlouho doutnající spory uvnitř žoldněřské organizace se rozhořely naplno. Generál Medvědov, věren své pověsti důmyslného stratéga, využil situace a se 40 věrnými kušišníky a s žoldněřskou pokladnou s 96 000 tisíci diráků uprchl na východ a najatí vrazi po něm dodnes marně pátrají.

Po taktickém ústupu generála Medvědova se začali v žoldněřské organizaci dít velké změny. Moci se ujal bývalý hejtman Vlkovič zvaný Divoký kaňour. Ten rychle zatočil s přívrženci starých pořádků, reorganizoval celou žoldáckou komunitu, dosadil nové velitele a kompletně změnil způsob, jakým žoldněřské jednotky nabízejí své služby – kontrakty jsou teď nepoměrně delší a žoldněřské oddíly jsou věrné svému nájemci často i po celou dobu války (jak se ukázalo v podzimní válce o Třešňové vrchy mezi Throqusharem a Elfy) a jsou tak pro své najímatele mnohem užitečnější.

Tato proměna žoldněřské organizace se zatím žoldněřům silně vyplácí – více práce, více peněz, lepší pracovní podmínky a větší renomé u národních velitelů. Vlkovič navíc zastavil žoldněřskou citadelu Kolowrat a peníze investoval do zkvalitnění výbavy a výcviku žoldněřských oddílů. Ty se tak pomalu stávají nejlépe vyzbrojenou a secvičenou armádou široko daleko a věrnost žoldněřů Vlkovičovi je teď nezlomná. Hvězda velkého Vlkoviče roste dokonce tak, že již málokdo hovoří o žoldněřích jako o žoldněřích, ale nazývá je přímo Vlkovci.

Loajalita žoldněřů ke svému veliteli a pýcha na příslušnost k organizaci vzrostla mezi žoldáky nebývale už na první pohled – nově upravená heraldika organizace je teď vidět na každém kroku. Vlkovci si rudo-bíle barví nejen své štíty a kabátce a prapory, ale i ratiště kopí, helmy, kyrusy – zkrátka vše, na co se jen dá symbolika naroubovat.

Je zřejmé, že Vlkovičovy přípravy směřují k něčemu velkému. Je vidět, že i on cítí to, co cítí řada jiných. Že přichází další velká válka a kraj pod Horou opět pohltní plameny bitev.

